



La visita al cementiri de Bitburg ha encrespat molt el ànims

/ Coberta del setmanari *Der Spiegel*

Ernest UDINA

L'estada de deu dies del president Reagan a Europa es caracteritza, d'entrada, per una irritació d'amplis sectors europeus, no solament a l'esquerra, a causa de dues males passes abans de posar peu a Bonn: la decisió de visitar el cementiri de Bitburg, on, junt amb soldats nazis, potser innocents, hi ha una quarantena dels responsables de les SS, i la proclamació del boicot a Nicaragua.

Poc, però, importa a Reagan, voltat d'impressionants mesures de seguretat, que l'aïllen de les multituds, la irritació i la protesta de tants europeus. Des del punt de vista de la seva política, aconsegueix també d'entrada un resultat ben eficaç per a ell mateix: troba els europeus dividits, amb Gran Bretanya i la República Federal Alemanya donant-li ple suport en l'actual fase investigadora de la «Guerra de les

Reagan a Europa

Un continent descontent rep el president EUA

Galàxies», i amb els altres estats tebis, especialment França. Fora de la visita a Madrid i Lisboa, els nous de la CEE, i dels actes dits de la reconciliació a Alemanya Federal, l'objectiu principal de la seua visita —deixant també de banda la protocolària presència al Parlament d'Estrasburg— és precisament arrencar Europa, o els forts de l'actual CEE, fidelment darrere del seu projecte de la Iniciativa de Defensa Estratégica. Aquest objectiu esborrona tots els altres, i malgrat que no hagi estat escrit en el comunicat final de la cimera de Bonn —curios comunicat, aprovat pels set caps d'estat o de govern abans, fins i tot, de

començar la reunió—, les pressions de Reagan continuen sent fortes en aquest sentit. El president dels Estats Units ha fet una certa marxa enrere, desautoritzant implícitament l'últim àtium que fa dos mesos envià el secretari de Defensa Weimberger al governs europeus, i donant seixanta dies per adherir-se clarament o refusar el projecte dit «la Guerra de les Galàxies».

El drama d'Europa —paral·lel al que s'esdevé a Espanya en el cas de l'OTAN— és que un sí rotund al projecte de Reagan vol dir clara subordinació als objectius militars dels Estats Units, amb les negatives conseqüències que ai-

xò pot portar envers l'«Ostpolitik», que és una columna vertebral de la política exterior d'Europa. Dir, però, que no a les propostes de Reagan podria tenir gravíssimes conseqüències en el desenvolupament europeu. La cimera de Bonn ha permès de verificar de nou que Europa no és un front unit i que aquesta actitud pot costar-li cara. Els acords econòmics a què s'hi ha arribat, fonamentalment l'inici d'un procés de negociació per a liberalitzar el comerç internacional, són ben poc comparats amb la reforma monetària de la qual s'està parlant des de la primera cimera mundial a Rambouillet, i el dòlar, és a dir, el senyor Reagan, s'hi resisteix absolutament.

A part d'aquesta onzena cimera mundial, dels cinc que van començar als set actuals, la visita de Reagan a Europa ha tingut en l'estada a Madrid una nova comprovació de la «mala consciència» del govern espanyol en el tema de l'OTAN, i és per compensar-la que es vol obtenir la reducció de tropes i material militar d'Estats Units a Espanya, punt que, de tota manera, queda per a molt més enllà, atesa l'actitud de Reagan. Almenys, aquest s'ha vist respost en les seves afirmacions sobre la Brigada Lincon, a través de les paraules de Felipe González, que no ha callat la responsabilitat dels Estats Units en la llarga lluita contra el franquisme. Espanya no té altra solució que el manteniment de bones relacions amb els EUA. Fins i tot, si el seu president és un home sobretot d'imatge, d'idees ben simples, i tan destorbafestes com aquest Reagan, que ha tingut tants vots als Estats Units com descontentaments a Europa.